

Mfv.I.10.472/2014/4.

A Kúria a dr. Bisztrai Gábor ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Harsányi Szilvia jogtanácsos által képviselt alperes ellen rendkívüli felmondás jogellenességének megállapítása és jogkövetkezményei iránt a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságnál 3.M.4726/2010. szám alatt megindított és másodfokon a Fővárosi Törvényszék 49.Mf.630.749/2014/4. számú ítéletével jogerősen befejezett perében az említett másodfokú határozat ellen a felperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán a 2015. május 13. napján megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Kúria a Fővárosi Törvényszék 49.Mf.630.749/2014/4. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek - tizenöt nap alatt - 100.000 (egyszázezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 1.352.400 (egymillió-háromszázötvenkettőezer-négyszáz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

I n d o k o l á s

A felperes a keresetében a munkáltatói rendkívüli felmondás jogellenességének megállapítását, és az ahhoz fűződő jogkövetkezmények alkalmazását kérte eredeti munkakörbe történő visszahelyezésének mellőzésével. Hivatkozása szerint az alperes intézkedése jogellenes, mert a munkáltatói jogkör gyakorlója a tizenöt napos határidőn túl, elkésetten élt a jogviszony megszüntetés jogával. Ezen túlmenően a rendkívüli felmondás indokát valótlannak és okszerűtlennek is találta.

A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 3.M.4726/2010/41. számú ítéletével a keresetet elutasította, és a felperest perköltség, valamint eljárási illeték viselésére kötelezte.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes 1980. július 1-jétől állt határozatlan idejű munkaviszonyban az alperesnél, 2004. szeptember 17-e óta az I.sz.k.i.i. vezetője volt.

Az alperesnél a 2009-es évre rendelkezésre álló beruházásokra fordítható pénzügyi keret tárgyában vezetői döntés született az I.c. Kft-től beszerzendő rendszer megvásárlása tárgyában. A szerződés alapján az alperes 2009. évi úgynevezett C. keretéből került sor az informatikai eszközök beszerzésére. A projekttel érintett műszaki cikkeket 2010. január 13-án szállították le az alpereshez, a készlet tényleges átvizsgálására pedig csak 2010. augusztus 13-án került sor.

Az alperesnél a pénzügyi és a számviteli jogszabályok betartása tárgyában 2010-ben könyvvizsgálói jelentés készült, és több projekt zajlott ezzel összefüggésben. Az egyik projekt vezetője Cs.V. volt, az infrastruktúra munkacsoport vezetőjeként pedig B.ZS. alperesi

munkavállaló szerepelt. A projekt részeként informatikai eszközök B.-n történő költöztetését és üzembe helyezését kellett megvalósítani. A résztvevők a 2010. augusztus 20-ai hétvégére határozták meg a költöztetést és a próbaüzem időpontját arra tekintettel, hogy az esetleges problémák ne munkanapon okozzanak fennakadást. B.ZS. a 2010. augusztus 19-ei munkanapra csúsztatással vette igénybe a korábban ledolgozott munkaideje után járó pihenőidőt, és az egész hétvégén a B.-n tartózkodott. A projektben való közreműködés fontosságára tekintettel a felperes B.ZS. részére engedélyezte az alperes tulajdonában lévő egyik személygépjármű elvitelét az egész hétvégére azzal, hogy amennyiben Cs.V. projektvezető jelzi, hogy B.-n kell megjelennie, akkor azt haladéktalanul meg tudja tenni. Az alperesi gépjármű 2010. augusztus 19. és 23. között B.ZS. használatában volt.

A hosszú hétvégét követő munkanapon, 2010. augusztus 24-én B.ZS. a gépjárművet visszavitte az alpereshez, majd azzal magánügyben, munkaidőben a felperes engedélyével C.-re ment. A rendelkezésre álló menetlevelek kizárólag 2010. augusztus 19. napjára tartalmazzák bejegyzést a gépjármű használatával kapcsolatban, amelyet a felperes B.ZS. feletteseként ellenjegyzett.

Egy beazonosíthatatlan személy „P.J.” néven levelet írt 2010. július 6-án közvetlenül I.M. informatikai főigazgatónak, amelyben a felperes vezetői tevékenységét, és B.ZS. munkáját, személyiségét kritizálta. A levél tartalmazta bizonyos informatikai eszközök használatba vételének az elmaradását is. 2010. augusztus 25-én „P.J.” V.ZS. irodavezetőnek írt levelet, amelyben egyebek mellett a felperes vezetői tevékenységét kifogásolta. Továbbra is hivatkozott arra, hogy B.ZS. nyaralni ment a céges gépjárművel úgy, hogy közben állt a munka autóhiány miatt B.-n. Kitért arra is, hogy az előző évi beruházásból származó eszközök papír alapon üzembe vannak helyezve, a valóságban azonban 300.000.000 forint értékű szerver funkció nélkül áll az informatikán.

I.M. 2010. augusztus 25-én írásban utasította V.ZS. irodavezetőt a levélben foglaltak kivizsgálására, aki ezzel összefüggésben a felperes nyilatkozatát kérte. A felperes három alkalommal, 2010. augusztus 27-én, 30-án, majd utoljára 31-én írt válaszlevelet. 2010. augusztus 31-én a munkáltatói jogkör gyakorlója, I.M. írásban, 2010. szeptember 1-jétől szeptember 14-éig mentesítette a felperest a munkavégzés alól.

V.ZS. 2010. szeptember 9-én jelentést írt I.M.-nak, amelyben egyebek mellett a felperes levelében foglaltak alapján mulasztást állapított meg az I. beszerzés dokumentációval és a B.ZS. részére történt gépkocsi engedélyezéssel összefüggésben.

Ezt követően a munkáltatói jogkör gyakorlója 2010. szeptember 15-én rendkívüli felmondással szüntette meg a felperes munkaviszonyát. Ennek indokolása szerint „Az előzetesen lefolytatott tényfeltáró vizsgálat alapján megállapítottuk, hogy Ön a munkaviszonyból eredő kötelezettségeit több esetben, jelentős mértékben megszegte. Ön az I.C. által kiállított dokumentumok szerint 2009. december 31.

napján a munkáltató képviselőjében igazolta, hogy a Z. rendszer leszállításra került, illetve, hogy az eszköz rendeltetésszerű használatra alkalmas. Tette ezt annak ellenére, hogy a D. által kiállított szállítólevél szerint a tényleges átvételre csak 2010. január 13. napján, a tényleges átvizsgálásra (kicsomagolás) pedig csak 2010. augusztus 13-án került sor. Ön a hamisítás tényét egy későbbi, 2010. augusztus 30. napján a közvetlen munkahelyi vezetőjének megküldött jelentésében elismerte. A hivatali gépjármű használatával kapcsolatos belső szabályozást megsértve két alkalommal, 2010. augusztus hónapban magáncélú használatot engedélyezett beosztottja, B.ZS. részére. B.ZS. a jelenléti íven a távolléte idejét úgy tüntette fel az Ön tudtával, mintha dolgozott volna. A rendkívüli felmondáskor súlyosbító körülményként vettük figyelembe azt a tényt, hogy Ön 2009. év végén írásbeli figyelmeztetésben részesült hasonló munkaviszonyból eredő kötelezettségszegése miatt".

Az elsőfokú bíróság elsődlegesen vizsgálta, hogy a munkáltató az intézkedés meghozatalakor betartotta-e az 1992. évi XXII. törvény (régi Mt.) 96. §-ának (4) bekezdésében szabályozott tizenöt napos határidőt.

Kifejtette, hogy a 2010. júliusi névtelen levél közvetlenül az ügygel összefüggő információkat nem tartalmazott. Ezt követően a 2010. augusztus 25-ei V.ZS.-nak címzett levél alapján I.M. munkáltatói jogkörgyakorló azonnal intézkedett az ügy kivizsgálása iránt, és az eredményről jelentést kért V.ZS.-tól. Ezt követően írta meg a felperes három alkalommal részletes válaszlevelét, amelyekben reagált a névtelen levélben felhozott körülményekre. Kétségtelen, hogy a felperes a felmondással összefüggő tényekről érdemben az augusztus 27-ei és a 30-ai levelében nyilatkozott, ezt követően erre a témára már nem tért ki. Az augusztus 30-ai levelét azzal zárta, hogy másnap még folytatja a levélírást, és nem tett utalást arra, hogy a beszerzésekkel, illetve a gépjárműhasználatkal kapcsolatos körülményekről már nem fog írni. Mindezt nem befolyásolja az a tény sem, hogy a felperes a leveleit másolatban megküldte I.M.-nak is, hiszen a munkáltatói jogkör gyakorlója az ügy kivizsgálását V.ZS.-ra bízta, aki szeptember 9-én készített összefoglaló jelentést.

Az a körülmény, hogy a felmondás indokolása visszaüt a felperes 2010. augusztus 30-ai levelére, nem eredményez elkészttséget, mivel arra nem a tudomásszerzés időpontjaként, hanem mint a kérdéses magatartást elismerő munkavállalói nyilatkozatként történt hivatkozás.

A 2009. évi I. beszerzés tekintetében a bíróság azt állapította meg, hogy a rendkívüli felmondás indoka valós, mivel a felperes 2010. január 13-án hamis, 2009. december 31-ei dátummal igazolta le ezen eszközök leszállítását és átvételét.

Az elsőfokú bíróság széleskörű bizonyítási eljárás (tanúmeghallgatás) után arra a következtetésre jutott, hogy a felperes által hivatkozott eltúrt gyakorlat több esetben (a korábbi

években) előfordult az informatikai beruházások során. A csatolt e-mailek alapján megállapítható, hogy volt olyan 2010. januári szállítás, ahol az alperesi munkavállaló 2009. december 29. napjára határozta meg a dokumentáció elkészítését. Egyértelmű volt, hogy K.M. az I.SZ.K. korábbi igazgatója tudott a szabálytalan gyakorlatról. Arra vonatkozóan azonban aggálytalan bizonyíték nincs, hogy magasabb vezetői szinten erről bárkinek tudomása lett volna. K.M. és B.Z.S. mindössze feltételezték, hogy a vezetők tudtak erről, konkrét tényeket azonban nem tudtak előadni. A perben az sem volt megállapítható, hogy K.B. informatikai igazgató, vagy a vezérigazgató pontosan milyen tartalmú jelentéseket kapott, és azokban volt-e szabálytalanságra utaló adat.

A felperes által hivatkozott 2007. évi beruházás kapcsán Zs.A. 2008. január 10-ei e-mailjében több munkatársat tájékoztatott arról, hogy P. típusú informatikai eszközök leszállítása, raktárba szállítása megtörtént. A levél az alábbiakat is tartalmazza: „...SAP-ban, az áru beérkeztetést 2007. december 29-ei dátummal készítem majd el...”. Az e-mail azonban nem tartalmazza címzettként K.M.-t, illetve K.B.-t, vagy az alperesi vezérigazgató nevét.

A felperes által a 2007. évi beruházással kapcsolatban csatolt e-mailból szintén nem volt olyan következtetés levonható, amely szerint K.M. kivételével a magasabb vezetői pozíciót betöltő személyeknek információjuk volt valótlan tartalmú dokumentáció kiállításáról, vagy ilyenre utasították volna a beosztottakat. Az a tény, hogy egyes levelekben utalás van projektek előre hozatalára vagy januári szállításra, még önmagában nem jelenti, hogy a felmondásban hivatkozott esettel egyezően valótlan tartalmú dokumentáció történt az ügyben.

A bíróság annak tulajdonított alapvető jelentőséget, hogy aggálytalanul bizonyított-e egy nyilvánvalóan szabálytalan gyakorlat kapcsán a munkáltató vezetője által ismert, elfogadott, eltűrt gyakorlat ténye. Ebből a szempontból nem azt kellett értékelni, hogy az alperesnek kára származott-e abból, hogy az adott évi keretet miként használhatják fel, hanem annak, hogy ténylegesen mely vezetői szinten tudtak a kérdéses eljárásról, adott esetben volt-e erre az eljárásra utasítás.

Az a tény, hogy Sz.I. vezérigazgató 2010. január közepén köszönte meg a munkatársak tevékenységét, nem jelenti, hogy tudomása volt a felperes által kiállított igazolások tartalmáról, és a tényleges szállítás körülményeiről.

Aggálytalanul bizonyított vezetői hozzájárulás, tudomásszerzés hiányában a bíróság azt állapította meg, hogy a felperes által megvalósított kötelezettségszegés munkaviszonyból eredő alapvető kötelezettség szándékos és jelentős mértékű megszegése, amely miatt önmagában is indokolt a rendkívüli felmondás kibocsátása.

A Vezérigazgatói Utasítás a postai járművek használatát illetően azt tartalmazza, hogy azok magáncélú igénybevételét a logisztikai üzletág rendszerek üzletágvezetője, vagy a vezérigazgató-helyettes engedélyezheti. Mindehhez azonban ugyanúgy szükséges menetokmány

kiállítására. B.ZS. gépjármű használatát illetően egy postai menetlevél csatolásra került, amely 2010. augusztus 19-ei keltezéssel rögzítette az A. és a P. közötti távolságként a 374 kilométert. A menetlevelet felettesként a felperes ellenjegyezte.

A bíróság álláspontja szerint a menetlevelet úgy kellett volna helyesen kitölteni, hogy a 2010. augusztus 19. és 24. közötti napok szerepeljenek azon, B.ZS. azonban csak egy napra vonatkozó gépkocsi használatot tüntetett fel. A bíróság annak tulajdonított jelentőséget, hogy a felperes vezetőként olyan módon engedélyezte a magánjellegű használatot, hogy sem a gépkocsi mozgása, sem a munkavállaló 2010. augusztus 24-ei munkaidejének regisztrálása nem volt szabályszerű. Mindez pedig alkalmas volt a munkáltató megtévesztésére is.

A munkáltató jogszerűen veheti figyelembe a rendkívüli felmondás esetén a munkavállalóval szemben korábban alkalmazott intézkedések előzményeit. Az a tény, hogy a projektek dokumentációjának szabálytalanságával kapcsolatban az alperes egy csekélyebb súlyú magatartás esetén hátrányos jogkövetkezményt alkalmazott, szintén azt támasztja alá, hogy a szabálytalanság nem volt kialakult és eltűrt gyakorlat.

A felperes fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Törvényszék 49.Mf.630.749/2014/4. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta, és a felperest másodfokú perköltség, valamint fellebbezési eljárási illeték viselésére kötelezte.

A jogerős ítélet indokolása szerint helytállóan utalt az elsőfokú bíróság a következetes ítélkezési gyakorlatra, amely szerint a rendkívüli felmondás gyakorlásának tizenöt napos szubjektív határideje akkor kezdődik, amikor a munkáltatói jogkör gyakorlója mindazon körülményeket teljes körűen megismeri, amelyek alapján állást foglalhat a rendkívüli felmondási jog gyakorolhatóságáról. A perbeli esetben nem fogadható el azon felperesi álláspont, miszerint a szubjektív határidő 2010. augusztus 30-án megkezdődött amiatt, hogy a felperes e napon elektronikus levélben teljes körűen tájékoztatta a vizsgálat lefolytatásával megbízott felettesét, mind pedig a munkáltatói jogkör gyakorlóját a terhére rótt kötelezettségszegésekről. A céges autó magáncélú használatával kapcsolatban pedig már 2010. augusztus 27-ei levelében részletes jelentést tett.

A másodfokú bíróság osztotta az elsőfokú bíróság érvelését, azt nem ismételte meg, csupán rámutatott, hogy önmagában az, miszerint a felperes az említett leveleiben tényszerűen elismerte az átadási jegyzőkönyv, illetve a tárolási nyilatkozat visszadátumozását, illetve a céges gépkocsi magáncélú használatának engedélyezését, nem jelenti azt, hogy a munkáltatói jogkörgyakorló ezáltal a fentiekben részletezett körülmények értékeléséhez elengedhetetlenül szükséges információk birtokába is került.

Alappal tulajdonított jelentőséget az elsőfokú bíróság annak a körülménynek, hogy a felperes 2010. augusztus 30-án írt levelével a jelentését nem tekintette lezártnak, hiszen annak folytatására

utalt (ami 2010. augusztus 31-én meg is történt), így a munkáltató 2010. augusztus 30-án még nem tudhatta, hogy a tárgybani eseményekkel kapcsolatban a felperes fog-e még újabb információkat szolgáltatni.

A felperes lényegében a rendelkezésre álló bizonyítékok téves értékelésére hivatkozással támadta e körben az elsőfokú ítéletet, amit a másodfokú bíróság nem talált elfogadhatónak. Az elsőfokú bíróság a felek nyilatkozatait, tíz tanú vallomását és az okirati bizonyítékokat igen körültekintően, részletesen értékelte, a levont következtetéseit megindokolta, a Pp. 206. § (1) bekezdésébe ütköző okszerűtlen, logikailag ellentmondásos vagy iratellenes következtetés nem volt megállapítható, a másodfokú bíróság a bizonyítékok felülmérlegelésére okot nem látott.

Az elsőfokú bíróság a felperes által hivatkozott e-mailekre ítélete indokolásában (13. oldal 3. bekezdés) részletesen kitért, annak értékelésére alapított megállapításait megfelelően megindokolta, amivel a másodfokú bíróság szintén egyetértett.

Adott esetben a felperest terhelte a bizonyítási kötelezettség abban a tekintetben, hogy a munkáltató felső vezetése a rendkívüli felmondásban a terhére rótt kötelezettségszegésekkel kapcsolatos jogszabályba, illetve belső szabályzatba ütköző gyakorlatról tudomást szerzett. Ez azonban a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján ítéleti bizonyossággal nem volt megállapítható. A felperes a fellebbezésében egyebek mellett utalt K.M. és B.ZS. tanúvallomására, akik álláspontja szerint a felperesi állításokat alátámasztották, ugyanakkor a munkavállaló maga is úgy fogalmazott, hogy a tanúvallomások szerint „az alperes vezetése feltételezhetőleg tudott a jogellenes visszadátumozási gyakorlatról”. A rendkívüli felmondás jogellenességének megállapításához azonban nem elégséges a feltételezés igazolása, a valóságot egyértelműen kell bizonyítani.

A felperes felülvizsgálati kérelme a jogerős ítélet hatályon kívül helyezésére, és az alperes kereset szerinti marasztalására irányult perköltség fizetésre kötelezése mellett. Jogszabálysértésként a Pp. 215. §-ára, 163. §, 164. §, 206. § (1) bekezdés és 221. § (1) bekezdésére hivatkozott. Ezen túlmenően megjelölte az Mt. 96. §-ának (1) és (4) bekezdésében rögzítetteket.

A rendkívüli felmondás szubjektív határideje körében kifejtette, hogy a felperes már a 2010. augusztus 30-án kelt elektronikus levelében elismerte, és teljes körűen tájékoztatta mind az utasítási jogkör gyakorlóját, V.ZS.-t, mind pedig a munkáltatói jogkör gyakorlóját, I.M.-t az I.-es átadási dokumentumok visszadátumozásával kapcsolatos szabálytalanságról.

A gépkocsihasználat engedélyezésével kapcsolatos álláspontját 2010. augusztus 27-én kelt levelében közölte a felperes I.M.-al és V.ZS.-val.

Az alperes az eljárás során úgy nyilatkozott, hogy a felperes leveleivel jutott a rendkívüli felmondást megalapozó információk birtokába. Csak a 2013. március 6-án tartott tárgyaláson

hivatkozott arra, hogy a munkáltatói jogkör gyakorlója a vizsgálati jelentés eredménye alapján tudta meghozni a döntését. A felülvizsgálati érvelés szerint a bíróságok törvénytől való eltéréstől értékeltek V.ZS. vizsgálati jelentését, mivel az az eljárás kezdetét követően több mint 9 hónappal került elő, és nem felel meg az alperes belső szabályozásának. Az eljáró bíróságoknak kizárólag azt kellett volna mérlegelés tárgyává tenni, hogy az alperes munkáltatói jogkör gyakorlójának 2010. augusztus 30-án vagy 31-én jutott a tudomására. Az ettől eltérő megállapítással a bíróságok a Pp. 215. §-a szabta kereteken túlterjeszkedtek.

Amennyiben elfogadható az első- és a másodfokú bíróság azon álláspontja, mely szerint nem elegendő a munkavállaló mindenre kiterjedő, feltáró, beismerő e-mailjeinek a munkáltatói jogkör gyakorlójához történő megküldése a tudomásra jutáshoz, hanem ezek alapján eljáró esetleges vizsgálóbizottság megállapításai lennének relevánsak, akkor a rendkívüli felmondás szubjektív határidejének visszaélésszerű kitolására lenne lehetőség.

A felperes hivatkozása szerint az I-es beszerzéssel kapcsolatos magatartása nem minősíthető lényeges kötelezettségszegésnek függetlenül attól, hogy a tárgyalási szakasz során bizonyítást nyert, hogy mindez az alperesnél eltúrt jogellenes gyakorlat volt. Az első- és a másodfokú bíróság nem vizsgálta és nem mérlegelte a rendkívüli felmondás szubjektív határidejének értékelése során, hogy a szabálytalan dokumentálás elkövetésekor mandátummal rendelkező utasítási és munkáltatói jogkörök gyakorlóinak mikor és hogyan jutott tudomására a kötelezettségszegés.

Nem vitatott tény, hogy az átvételi dokumentumok visszadátumozása a felperes részére semmilyen előnnyel, anyagi haszonnal nem járt. A kötelezettségszegés nem minősíthető jelentős mértékűnek, hiszen nem történt károkozás, csupán egy szabályzat be nem tartásáról lehet szó.

A felperes egy országos hatáskörű informatikai szervezet osztályvezetője volt, irányítása alatt 125-130 ember dolgozott. Emiatt sem minősíthető a magáncélú gépjármű használat engedélyezése lényeges kötelezettség megszegésének függetlenül attól, hogy bizonyítást nyert az alperesnél eltúrt jogellenes rendszer.

A másodfokú bíróság megállapította, hogy a felperes által hivatkozott gyakorlat több esetben is előfordult, azonban arról az alperes felső vezetése nem tudott. Az alperes egy hatalmas - több mint 30.000 munkavállalót foglalkoztató - bonyolult szervezeti struktúrával rendelkező munkáltató, amelyben nem életszerű, hogy az egyes szervezeti egységeken belül kialakuló jogellenes eljárásról az alperes felső vezetése tudomást szerezzen. A felperes közvetlen felettese, utasítási jogkörgyakorlója, K.M. által eltúrt gyakorlat a munkáltató által eltúrt gyakorlatnak minősül, amely miatt a felperes kötelezettségszegése nem alkalmas arra, hogy rendkívüli felmondás alapjául szolgáljon.

A magáncélú gépjárműhasználat felperes általi engedélyezése, valamint a menetlevelek utólagos kiállításai jogellenes

gyakorlatnak tekinthetők, amelyről egyértelmű, hogy a felperes közvetlen felettese, K.M. tudott, így az nem szolgálhat rendkívüli felmondás alapjául. Az sem lehet indoka a munkáltató intézkedésének, hogy B.ZS. 2010. augusztus 24-én a magáncélú gépjárműhasználat során - amely néhány órát vehetett igénybe - nem regisztrálta a munkavállaló távollétét, és azt a felperes tudtával munkaidőként tüntették fel.

K.B. főigazgató nemcsak hogy tudott a jogellenes dokumentálásról, hanem ő maga engedélyezett a szabályoknak nem megfelelő tárolási nyilatkozattal történő átvételt, és előző évre történő elszámolást. A felperes a munkáltatójával szemben lojális magatartást tanúsított, amikor a beszerzéssel kapcsolatos dokumentumokat visszadátumozta. Amennyiben ezt nem tette volna meg, úgy a munkáltató joggal szüntette volna meg a jogviszonyt.

A felperes álláspontja szerint a bíróság túlterjeszkedett az alperesi ellenkérelmen. Az elsőfokú bíróság olyan indokokat is figyelembe vett a gépkocsihasználat jogellenes engedélyezése mint rendkívüli felmondást megalapozó ok jogszerűségének megállapításakor, amelyek a rendkívüli felmondásban nem kerültek az alperes által megjelölésre, így azokra az ellenkérelem sem hivatkozhatott. A jelen peres eljárás tárgyát kizárólag annak vizsgálata képezte, hogy az alperes által a felmondás indokolásában írt okok megalapozták-e a rendkívüli felmondás jogszerűségét, vagy sem. Az elsőfokú bíróság egyes megállapításaival túlterjeszkedett a Pp. 215. §-a szabta kereteken.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályában való fenntartására irányult a felperes perköltség fizetésre kötelezése mellett.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

Az Mt. 96. §-ának (4) bekezdése értelmében a rendkívüli felmondás jogát az ennek alapjául szolgáló okról való tudomásszerzéstől számított tizenöt napon belül, legfeljebb azonban az ok bekövetkeztétől számított egy éven belül, bűncselekmény elkövetése esetén a büntethetőség elévüléséig lehet gyakorolni.

Ebből következően az eljáró bíróságok helytállón vizsgálta elsődlegesen a rendkívüli felmondási jog gyakorolhatósága szempontjából a határidő megtartottságát.

A következő ítélezési gyakorlat szerint a rendkívüli felmondás gyakorlásának szubjektív határideje akkor kezdődik, amikor a munkáltatói jogkör gyakorlója mindazoknak az ismereteknek teljes körűen a birtokába jut, amelyek alapján állást foglalhat a rendkívüli felmondási jog gyakorolhatóságáról, vagyis a kötelezettségszegés tényén túl annak mértékéről, és a vétkesség súlyára vonatkozó törvényi feltételek fennállásáról (MD.II.201., LB.Mfv.I.10.035/1998., BH.2076., Mfv.I.10.082/2014.).

A másodfokú bíróság ítéletében helytállón állapította meg, hogy önmagában az a körülmény, miszerint a felperes 2010. augusztus 27-én, illetve augusztus 30-án részletes jelentést tett a terhére rótt magatartásokról, nem jelenti azt, hogy a munkáltatói jogkör

gyakorlója ekkor valamennyi olyan adat birtokába került, amely megalapozhatta az intézkedésének jogszerűségét. A felperes ténybeli elismerése mellett sem zárható el a munkáltató attól, hogy a döntés meghozatalához szükséges körülményeket részletesen megismerje, ennek érdekében további bizonyítás lefolytatásáról intézkedjen, különösen a jogsértés súlyának megállapíthatósága céljából.

A bíróságok helytállóan fejtették ki, hogy a munkáltatói jogkör gyakorlója 2010. szeptember 9-én a V.ZS. irodavezetőtől kapott jelentésből szerzett részletes ismereteket az I. beszerzésről, a B.ZS. részére történő gépkocsihasználat engedélyezéséről, valamint az ezekkel összefüggő szabálytalanságokról. Arra, hogy ezen tájékoztató esetleg utólagosan készült, illetve hogy az iktatószám nélküli, a felperes korábban nem hivatkozott, jelen eljárásban azt már nem tehetette meg a Pp. 275. §-ának (1) bekezdésére figyelemmel.

A 2010. szeptember 9-ei időponthoz képest a tizenöt napos szubjektív határidő betartásra került, a rendkívüli felmondás elkésettsége nem volt megállapítható.

Az eljáró bíróságok az ügy érdemét illetően is helytálló döntést hoztak.

Jogszabálysértés nélkül állapították meg a rendelkezésre álló adatok alapján, hogy nem nyert bizonyítást, miszerint az informatikai beruházások, illetve azok nyilvántartása ugyan szabálytalanul történt, de a felsőbb vezetésnek erről tudomása volt. Az nem vitás, hogy K.M. részéről ismert volt, miszerint esetlegesen az informatikai eszközök átvételét úgy igazolták le, hogy a teljesítésre csak későbbi időpontban került sor. Arra vonatkozóan azonban, hogy az a magasabb szinten lévő vezetők tudomásával, illetőleg engedélyével is történt, nincs adat, a felperes az e körben reá háruló bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget (Pp. 164. §.) Arra pedig a munkavállaló egyáltalán nem terjesztett elő védekezést, hogy mi indokolta az eszközök megérkezését követő használatbavétel elmaradását, vagyis a felperes miért nem intézkedett az informatikai eszközök átvizsgálásáról 2010. augusztus 13-áig.

A felperes hivatkozott arra, hogy részéről anyagi haszonszerzés nem történt, illetve hogy 178,5 millió forint kártól óvta meg az alperest. Ezzel összefüggésben nem állapítható meg a „munkáltatóval szembeni lojalitás”, és a cselekmény megítélése sem lehet kedvezőbb, mivel a felperes vezetőként jogszabályellenes magatartást tanúsított, amely az általánosan elvárt magatartási normákkal is ellentétes.

Az eljáró bíróságok jogszabálysértés nélkül találták lényeges kötelezettségszegésnek a magáncélra biztosított autó használatával kapcsolatos szabálytalanságokat. Helytállóan tulajdonítottak annak kiemelt jelentőséget, hogy a felperes vezetőként B.ZS. részére úgy biztosított gépkocsihasználatot, hogy sem az autó mozgása, sem a munkavállaló 2010. augusztus 24-ei munkaidejének nyilvántartása nem volt szabályszerű. Mindezek ismerete pedig az alperes részéről jogosan elvárható volt, a felperes magatartása a munkáltató

megtévesztésére is alkalmas.

A felperes helyesen hivatkozott a felülvizsgálati kérelmében arra, hogy az elsőfokú bíróság olyan magatartásra (felperes által magáncélra, lakásfelújításra igénybe vett gépkocsihasználatra) is hivatkozott ítéletében, amely nem volt a rendkívüli felmondás indoka. Ezért a Kúria az elsőfokú bíróság ítéletének 16. oldal 4. bekezdésében foglaltakat mellőzi.

A Kúria a felülvizsgálati eljárásban a Pp. 275. §-ának (1) bekezdésére tekintettel a rendelkezésre álló periratok alapján dönt, nincs helye a bizonyítékok újraértékelésének, azaz felülmérlegelésének. Az ügy érdemét érintő jogszabálysértést a bizonyítékok kirívóan okszerűtlen és logikátlan, iratellenes, nem megfelelően indokolt mérlegelése valósíthat meg [Pp. 206. § (1) bekezdés, 221. § (1) bekezdés, BH.2001.197., BH.2002.29.]. Adott esetben a felülvizsgálati érvelés alapján jogszabálysértés megállapítására nem volt mód. Az eljáró bíróságok a felperes vétkességét és az általa elkövetett kötelezettségszegések súlyát a körülmények részletes értékelésével vizsgálták, és abból helytálló következtetésre jutottak.

A kifejtettekre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta a Pp. 275. §-ának (3) bekezdése alapján.

A felperes perköltség fizetési kötelezettsége a Pp. 78. §-ának (1) bekezdésén alapul, míg illetéket az adott ügyben irányadó 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-a értelmében kell viselnie.

Budapest, 2015. május 13.

Dr. Hajdu Edit s.k. a tanács elnöke, Dr. Mészárosné dr. Szabó Zsuzsanna s.k. előadó bíró, Szolnokiné dr. Csernay Krisztina s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

Nné

tisztviselő